

Mt 21,1-11 Vjezd do Jeruzaléma a veselý Ježíš
Květná Neděle

1. čtení: Iz 53,1-3 Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili.

Kázání: Mt 21,1-11 ... Přivedli oslici i oslátka, položili na ně pláště a on se na ně posadil. A mohutný zástup prostíral na cestu své pláště, jiní odsekával ratolesti stromů a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: "Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!"...

Bratři a sestry,

všichni umřeme. V tomhle jsme si rovni. Všichni tady, přes věkové a všechny další rozdíly. I čistě jako lidé, jako všichni lidé. . A nehněvejte se prosím, že vytahuji takové morbidní téma. On je to prostě fakt, který si neseme s sebou od chvíle našeho narození. Minule bylo kázání svatební, tak dneska tak trochu pohřební. A jak tak tady po nás koukám, za takových 80 let tu nikdo z nás nebude. Je to smutné? Je to tragédie? Vlastně je to jistota. Tedy ne úplně jistojistá. Přece jenom narozdíl od nevěřících lidí žijeme taky s vědomím Boha, který je trochu nevyzpytatelný a občas ta fakta a jistoty nás lidí mění a občas život člověka, alespoň jak to známe z těch biblických příběhů, Bůh tady na zemi ukončí ne smrtí ale odjezdem ohnivého vozu přímo do nebe. Také očekáváme druhý příchod Pána Ježíše Krista. A pokud se ho dožijeme, smrti se asi vyhneme. Ale pokud v našich životech půjde vše podle těch normálních Božích plánů, tak všichni normálně umřeme.

Proč o tom mluvím? I v naší víře je smrt nejednoznačná. Na jednu stranu je to nepřítel, přichází s ní smutek a bolest. Na druhou stranu je to správně, jsme tak stvořeni, jako smrtelní. I smrt je Boží nástroj, Boží služebník. Milý svatý František ji dokonce nazýval sestřičkou. Můžeme se jí bát, můžeme se na ni i těšit. Součástí naší víry je přece i to, že smrt je bránou do Boží láskyplné náruče. Záleží to vlastně i dost na nás samotných. I smrt je nejednoznačná. No, mluvím o tom taky proto, že je dnes květná neděle. Čeká nás poslední týden před Velikonocemi. V Ježíšově příběhu se tak blížíme ke konci. Za pět dnů si budeme připomínat jeho smrt. Nehezku, potupnou, bolestivou, nezaslouženou smrt relativně mladého člověka. Nespravedlivé umučení dobrého člověka, nespravedlivé potrestání Božího syna. A Ježíš to věděl. Věděl, že jde na smrt. Možná spíš tušil.

Ale o to víc mě překvapuje ta jeho cesta do Jeruzaléma. Ten jeho způsob jít na smrt. Ježíš si totiž pár dnů před smrtí dělá srandu. Nádhernou, velkolepou i dobrosrdečnou, mnohvrstevnou srandu. A evangelista Matouš to asi popisuje nejkrásněji. My ten příběh známe, čte se skoro každou květnou neděli. Příběh o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma. A tak nám uniká, co je v tom příběhu vlastně to hlavní. O co se nejvíc jedná. Víte, co to je? Je to ten osel. Nejvíc se tady píše o oslovi. Shánění osla, starozákonní proroctví o oslu, řešení otázky, zda to má být osel, oslice, oslátka, osličí mládě. Nebo dva z nich? Nebo co nejvíc oslů, na kterých by ten Boží král měl jet? Nakonec to Matouš vyřeší kulatně. Nechá Ježíše, aby jel na oslici a oslátka. No, zkuste si to představit, jak to asi prakticky udělal. Klidně si to vlastně můžete ještě do velikonoc někde vyzkoušet. Jeli jste někdy na oslu? Jak jde jet zároveň na dvou oslech? To vypadá nejvíc jako cirkusové číslo. Ale Ježíš to nenacvičoval. Nebo se o tom alespoň nikde nepíše. My jsme se to na teologické fakultě taky neučili. Myslíte, že z nich po cestě spadnul? Možná několikrát.

Dělám z toho příběhu frašku? Ne, to Ježíš. To Ježíš si vybral, aby jeho slavná královská vítězná cesta do hlavního města byla taky sranda. Aby to byla taky radost. Aby se lidé smáli, křičeli, jásali, tančili. Aby se i on mohl smát. Smál se? No jasně, že se smál. Jinak by to byla trapná komedie. Určitě se tím ale taky tak trochu vysmál všem těm důležitým králům a politikům a mocipánům, kteří moc rádi vjížděli triumfálně do hlavního města. Jako velicí bojovníci na velicím koni s velikou armádou, vlastně s vojenskou přehlídkou, se spoustou otroků a poslušným davem, který bude jásat jako kdysi na prvního máje. Jako za pár týdnů v moskvě, kdy bude jeden takový mocipán oslavovat konec největší války tou největší přehlídkou největších kanónů. Tomuhle se Ježíš vysmívá. Tady totiž jede král králů, skutečný Boží syn. A nemá poslušný dav, nemá otroky, nemá armádu, nemá za sebou ani veliké vojenské úspěchy při rozšiřování říše. Nemá ani toho koně. A jede na smrt. Ale vidím

taky Ježíše dobrosrdečně se usmívajícího. Ježíš, který má radost. Ne ten muž plný bolesti, trápený, co ústa neotevřel. Ano, to přijde. Ale ještě ne. Teď je ještě čas žít. A mluvit a radovat se, smát se a dělat si srandu ze všeho, co si to zaslouží. Stát za tím, čemu člověk věří. V dobrém i ve zlém, v radosti i smutku. V životě i smrti. Ale víc v tom životě.

A co nám chce říci to vysvětlení: Že se to stalo, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka? No právě tohle. Že Bůh stojí za tím, který se mimo jiné snaží jet na dvou oslech zároveň. Že mu Bůh fandí. Že to všechno, co se v Ježíšově životě dělo a děje a bude dít, že to je dobré, že je to skutečný život, od začátku až do konce. Skutečný člověk, tak jak to Bůh myslel. Že Ježíš je Boží. A navíc, že to taky může být, že to má být taky sranda.

Před Ježíšem je ale tragédie. Před námi jsou také tragédie, větší nebo menší. Nevím, doufám, že ty menší, nemám rád tragédie. Co s tím? Víte, bratři a sestry, to je na nás. Bůh nám v tomhle dal svobodu, v tom, jak prožít život. Bude to ve strachu a bolesti a smutku z toho, co možná přijde? Co všechno se může stát? A ještě to dopředu předpovídat, abych pak mohl říci: Vidíte, já to říkal. Vždycky jsem to říkal. Ano, můžeme takhle prožít těch 5,10,20,80 let, které nám tu na zemi zbývají. A dokonce se u toho můžeme tvářit zbožně a mít pocit, jak na sobě neseme tíhu tohoto zpronevěřilého padlého a hříšného světa. Akorát tím rozhodně nebudeme plnit Boží vůli. Bůh nám v tomhle prostě nebude fandit. Proč? Protože tím smutným zapšklým sezením na rozbolavělém zadku s rozbolavělou myslí tu tragédii tvoříme. To prostě není z Boha. Boží je žít. Co nejvíc a se vším všudy žít. Ano, v mezích toho, co je dobré. Ale ani se nezbláznit a netrýznit se tím, když někde ujedeme nebo upadnem. Já věřím, že Ježíš z těch dvou oslů prostě taky několikrát spadnul. Lidské důstojnosti, té důstojnosti, kterou máme od Pána Boha, odpovídá hrozně moc způsobů života. Jenom ne pasivní očekávání strašlivého konce.

Bratři a sestry, záleží li to na nás, ať je ten život až do konce taky co největší radost, co největší sranda. To je Boží vůle. Za to se dokonce i Ježíš modlil(Jan). Máme před sebou poslední týden před Velikonocemi. Zkusme se soustředit ne jen na ten svátek, ne jen na připomínku Ježíše. Ale možná mnohem víc na vlastní životy, na to, co je opravdu Boží vůle v tom našem žití. A radost, naše i našich blízkých tam určitě je.

Amen